

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szabó János Zoltán (címe) ügyvéd által képviselt (I.r. felperes neve, címe) I. rendű és (II.r. alperes neve, címe) II. rendű felperesnek a dr. Karas Monika (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása miatt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. február 25. napján kelt 19.P.26.429/2008/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. és 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy a felvétel időpontja helyesen 2008. február 18.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek rendőrként, a zavargások idején ...-n teljesítettek szolgálatot. Az eljárásuk miatt a Fővárosi Bíróságon büntetőeljárás indult, melynek során a felperesek bűnösségét az elsőfokú bíróság megállapította. A büntető tárgyaláson a felperesek úgy nyilatkoztak, hogy nem járulnak hozzá az egyedileg beazonosítható fényképfelvétel készítéséhez.

... esti híradójában bemutatták a tárgyalásról készült felvételeket. A bejátszásban látható és hallható volt, amint ... tanácselnök felolvasta a büntető ítéletet. Beszámoltak arról is, hogy mi képezte a vád tárgyát, illetve arról, hogy az eljáró bíró az indokolása során milyen tényezőket sorolt fel, amelyek megnehezítették a bíróság számára a bizonyítás lefolytatását. A tudósítás végén bemutatták amint az I-II. rendű felperes távozik a tárgyalóteremből. Az I. rendű felperes a tévés stáb láttán közölte, hogy az ügyükben a parancsnok fog nyilatkozni, míg a II. rendű felperes megjegyezte, hogy már megint elítélték a rendőrséget.

A ... ezen adását az internetes hírportálukon is közzétették.

A felperesek kereseti kérelmükben annak megállapítását kérték, hogy a róluk készült felvételek bemutatásával az alperes megsértette képmás védelméhez fűződő személyiségi jogait. Sérelmezték, hogy a híradóban elhangzott a nevük és arcuk is jól látható volt, ezáltal személyük egyértelműen beazonosíthatóvá vált. Az alperest elégtétel adásra is kérték kötelezni, valamint fejenként 500.000 forint nem vagyoni kártérítés és járulékai iránti igényt is előterjesztettek.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a felperesek hozzájárultak a tárgyalótermen kívüli felvételek elkészítéséhez, így képmásuk bemutatását nem sérelmezhetik.

Az elsőfokú bíróság részítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa szolgáltatott ... -án sugárzott műsorfolyamában, a ... című műsorban, valamint a ... internetes oldalon közzétett, ... I. rendű és ... II. rendű felperesnek elsőfokú büntető tárgyalásáról szóló tudósításában, a tárgyalóteremből való távozásukkor az I-II. rendű felperesnek a felismerhető képmását a hozzájárulásuk nélkül közzétette, megsértette az I-II. rendű felperesek képmás védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Az ezt meghaladó keresetet a jogalap tekintetében elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy elégtétel adásaként az ítélet rendelkező részét az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül kommentár nélkül közölje a ... című műsorában, illetve a ... honlapon.

Az ítélet indokolásában ismertette a képmás védelméhez fűződő személyiségi jog megsértésének megállapításánál irányadó törvényi rendelkezéseket. Kifejtette, hogy a felperesek a büntetőtárgyaláson úgy nyilatkoztak, hogy nem adják hozzájárulásukat ahhoz, hogy róluk azonosításra alkalmas kép- és hangfelvétel készüljön. A tárgyalásról készült felvételeken a felperesek arcát kitakarták, azon egyedileg azonosítható módon nem látszottak, azonban a felvételen hallható az eljáró bíró ítélethirdetése, amelynek során név szerint is említette az I. rendű felperest.

E körben az elsőfokú bíróság utalt a PK. 14. számú állásfoglalására, amely szerint a sajtószerv a büntetőeljárás befejezése előtt a valóságnak megfelelően jogosult tájékoztatást adni a nem jogerős büntetőbíróági ítéletről. Az ítélet tartalmazta a terheltnek nevét, így ennek megfelelően azok a kihirdetésről szóló tudósításban is elhangzottak, azonban ez a jogsértés megállapítását nem alapozza meg.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperesek kereseti kérelmükben azt is sérelmezték, hogy a tárgyalóterem előtt készült felvételeken az arcukat nem takarta ki az alperesi sajtószerv.

Az alperes ugyanakkor arra hivatkozott, hogy a felvételek nem a tárgyalóteremben készültek, a tiltás pedig csak a tárgyalóteremben készített felvételekre vonatkozott. Hangsúlyozta, a felperesek nem tiltakoztak a felvételkészítés ellen, s mivel kifejezetten nagy, profi kamerával voltak a helyszínen, így fel sem merülhetett, hogy a felperesek nem vették észre a felvételkészítést és semmilyen olyan gesztust nem tettek, amellyel tiltakoztak volna arcuk bemutatása ellen. A felperesek ezzel

szemben azt hangsúlyozták, hogy ők nem szerepelnek gyakran a médiában, így nincsen tapasztalatuk a tévés szokások terén, s az ítélet miatti felzaklatott állapotban nem figyelték azt sem, hogy egyáltalán a kamera be van-e kapcsolva.

Az elsőfokú bíróság abban a körben osztotta az alperes álláspontját, hogy a bíróság kizárólag a tárgyalóteremben korlátozhatja a kép, illetve hangfelvétel készítésének lehetőségét. A tárgyalótermen kívüli tudósításokra a bírói tiltás nem vonatkozik, ezért akkor a Ptk. 80. § (2) bekezdésében foglaltak az irányadók, tehát a felvételek készítéséhez és nyilvánosságra hozatalához szükséges az érintettek hozzájárulása.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperesek kifejezett hozzájáruló nyilatkozatot nem tettek, önmagában pedig az, hogy nem tiltakoztak a felvétel készítésekor, még nem értelmezhető úgy, hogy ahhoz hozzá is járultak. A hozzájárulást nem bizonyítja minden kétséget kizáróan az sem, hogy a II. rendű felperes a kamera látószögébe fordulva tette meg a megjegyzését. Ezen túl abban sem lehettek biztosak, hogy a kamera valóban felvételkészítésre alkalmas állapotban volt-e, illetve nem tudhatták azt sem, hogy a rögzített képeket a későbbiekben nem fogják-e kikockázni.

Megjegyezte, hogy a hozzájárulásnak nem csupán a felvétel készítésére, de annak felhasználására is ki kell terjednie. Az alperesnek tehát azt kellett volna bizonyítania, hogy a felperesek hozzájárulásukat adták a felvételek felhasználásához. Az, hogy a felperesek láthatták a mikrofonon, illetve a mikrofon galléron a ... feliratot, még nem jelenti azt, hogy tisztában is voltak azzal, hogy melyik műsorhoz kívánják felhasználni a rögzítetteket.

Mindezen indokok alapján e körben a jogsértést az elsőfokú bíróság megállapította.

Az elsőfokú részítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, amelyben annak megváltoztatását és a felperesek keresetének elutasítását kérte.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróság érvelését, nem értett egyet azzal, hogy jelen esetben nem nyilvános közszereplésről van szó, tekintettel arra, hogy a bírói gyakorlat a nyilvános közszereplés fogalmával egy tekintet alá veszi az olyan eseményekről való tudósítást, amely nyilvánvalóan a társadalmat joggal érdekeli.

Jelen esetben a tudósítás lényege az volt, hogy a bíróság a rendőri túlkapások felelőseit nem tudja felelősségre vonni, mivel a rendőri testület tagjai közt nagy a Mundérbecsület védelmére irányuló szándék. A felperesek esete azért tartott nagy közérdeklődésre számot, mert felelősségük kérdésében nem a rendőrség, hanem a büntetőbíróság döntött. A perbeli eset tehát jogi megítélésében a nyilvános közszereplés fogalmával esik egy megítélés alá.

Másodlagosan hivatkozott arra, hogy az alperesi televízió munkatársai tulajdonképpen a felperesekkel riportot készítettek, ennek a felperesek tudatában voltak, a nyilatkozattételt nem tagadták meg, és a válaszájukkal ráutaló magatartással hozzájárultak a felvételkészítéshez. Nem fogadta el a felperesek zaklatott állapotra való hivatkozását, azt egy utólag kreált kifogásnak minősítette. Előadta, a tanúvallomásokból megállapítható, hogy „nyilvánvalóan tudósító televíziós stábként” viselkedtek, nagy méretű vállon hordott kamerával vették fel a képeket, s mivel a felvételt megelőzően a tárgyalóteremben is jelen voltak, a felperesek onnan is tudhatták, hogy az alperesi televízió tudósítani kíván az ügyről. Ennek ismeretében lehetőségük lett volna nyilatkozat megtagadására, illetve, arra hogy a felvételkészítés és a nyilvánosságra hozatal ellen kifogást emeljenek.

Mindezen indokok alapján kérte az elsőfokú bíróság részítéletének megváltoztatását és a felperesek keresetének elutasítását.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme a részítélet helybenhagyására irányult.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül. Ebben a körben eljárva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetése, döntése is helytálló, azzal a másodfokú bíróság egyetértett.

Az elsőfokú részítéletben a perbeli esetre vonatkozó jogszabályi rendelkezések részletesen ismertetésre kerültek, ezért azokra a másodfokú bíróság csak visszautal.

Ugyanakkor az alperesi fellebbezésben foglaltak alapján ki kell emelni, hogy a Ptk. 80. §-a a képmással való bármilyen visszaélést tiltja, a képmás védelme során kizárólag a nyilvános közszereplés esetén engedi meg a képmásnak az érintett személy hozzájárulása nélküli nyilvánosságra hozatalát [Ptk. 80. § (2) bek.]. Ezért nyilvános közszereplés hiányában a képmással elkövetett bármilyen visszaélés a személyhez fűződő jog sérelmének megállapítása iránti igényt megalapozza.

A Fővárosi Ítéltábla az alperesi fellebbezésben foglaltakra tekintettel azt is ki emeli, hogy a képmással való rendelkezési jog kizárólagos, amely általánosságban azt jelenti, hogy a képmást az ábrázolt személy hozzájárulásával lehet nyilvánosságra hozni és az engedélynek megfelelő körben lehet felhasználni. Az hozzájárulás történhet írásban, szóban és ráutaló magatartással is, azonban magát az engedélyezést a képmás készítőjének, illetve felhasználójának kell hitelt érdemlő módon igazolnia.

A perben nem volt vitás, hogy a felperesek a tárgyalóteremben készített képmásuk nyilvánosságra a hozatalához nem járultak hozzá.

Ennek megfelelően az alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a tárgyalótermet elhagyva a felperesek hozzájárultak a képmásuk felvételéhez és közzétételéhez.

A másodfokú bíróság - egyezően az elsőfokú bíróság álláspontjával - úgy ítélte meg, hogy a felperesek nem járultak hozzá a felvételek készítéséhez, mert az, hogy a kamera előtt tettek nyilatkozatot még nem jelenti azt, hogy képmásuk rögzítését engedélyezték, figyelemmel arra is, hogy korábban a tárgyalóteremben már határozottan tiltakoztak az ellen, ezen kívül nem tudhatták, hogy a felvétel esetleges nyilvánosságra hozatala esetén felismerhető módon vagy a tiltakozás esetén alkalmazott gyakorlatnak megfelelően kikockázva kerül képmásuk bemutatásra.

Mindezekből következően a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az alperes nem tudta bizonyítani a per során azt, hogy a felperesekről készített felvétel nyilvánosságra hozatala jogszerű volt.

A Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet az alperesnek a nyilvános közszereplésre történő hivatkozásával sem, mert a felpereseknek a büntetőeljárásban való részvétele nem minősül a Ptk. 80. § (2) bekezdésében írt nyilvános közszereplésnek, amely lehetőséget ad a képmás érintett személy hozzájárulása nélküli nyilvánosságra hozatalára. Közszereplésnek az a megnyilvánulás minősül, amely befolyással bír a társadalom szűkebb vagy tágabb életére, kihatással van a helyi vagy országos viszonyok alakulására, a kisebb vagy nagyobb közösségek életére, érdeklődésére, szokásaira.

A szolgálatban, hivatalos személyként rendőrségi akcióban részt vevő személyek (rendőrök) nem tekinthetők közszereplőknek még akkor sem, ha a közterületen foganatosított intézkedésük és munkájuk, fellépésük miatt büntetőeljárás indult ellenük. Ebből következően a felperesek képmásának közzétételéhez szükséges lett volna a hozzájárulásukra, s mivel ilyen engedéllyel az alperesi sajtószerv nem rendelkezett, ezért jogsértést követett el.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint annak helyes indokaira kiterjedően a Pp. 254. § (3) bekezdésének megfelelően helybenhagyta.

, 2010. szeptember 14.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

Dr. Fülöp Györgyi s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

Fővárosi Ítéltábla
2.Pf.21.885/2011/3.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szabó János Zoltán (címe) ügyvéd által képviselt (I.r. felperes neve, címe) I. rendű és (II.r. felperes neve, címe) II. rendű felpereseknek a dr. Karas Monika (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. június 27-én kelt 19.P.26.429/2008/16. számú ítélete ellen az alperes részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek egyenként 10.000 (tízezer) - 10.000 (tízezer) forint + Áfa másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 30.000 (harmincezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perben az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-II. rendű felpereseknek egyenként 250.000-250.000 forint tőkét és ennek 2008. február 18. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző napon érvényes jegybanki alapkamatát.

Az ezt meghaladó keresetet elutasította és megállapította, hogy a peres felek a perrel felmerült költségeiket maguk viselik.

A le nem rótt illetékről úgy rendelkezett, hogy abból az I-II. rendű felperesek fejenként 15.000-15.000 forintot, az alperes pedig 30.000 forintot köteles a Magyar Államnak megfizetni külön felhívásra.

Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az eljárás során részítéletet hozott, mellyel megállapította, hogy az I-II. rendű felperesek felismerhető képmását a hozzájárulásuk nélkül közölte az alperes, ezzel megsértette a felperesek képmás védelméhez fűződő személyiségi jogát.

A jogsértés megállapításán túl elégtételadásra is kötelezte az alperest.

A Fővárosi Ítéltábla 2010. szeptember 10-én kelt 2.Pf.20.619/2010/3. számú részítéletével az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyta.

Ebből következően az eljárás folytatása során a megállapított jogsértés következményeként a még el nem bírált nem vagyoni kártérítés iránti igényről kellett határozni.

A felperesek igényük alátámasztása körében előadták, hogy a hátrányos következményeket a televíziós tudósítás okozta számukra, ennek hiányában az esetről a széles nyilvánosság nem értesült volna.

Az alperes ezzel szemben arra hivatkozott, hogy a bíróság a jogalapot csak részben találta megalapozottnak és az esetleges felpereseket ért megjegyzések az elítéléssel kapcsolatos rendőri magatartásra vonatkozhattak, és nem a képmás közlésével voltak összefüggésben.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes munkatársainak, akik hivatásszerűen végzik tevékenységüket tisztában kell lenniük szakmájuk alapvető szabályaival, azzal, hogy a képmás felvételéhez, illetve nyilvánosságra hozatalához az érintettek hozzájárulása szükséges még a tárgyalótermen kívül is.

Ennek a hozzájárulásnak a beszerzését azonban elmulasztották.

A tényleges következmények körében a felperesek személyes előadásán kívül a tanúk nyilatkozatai támasztották alá azt, hogy a felperesek megjegyzéseket kaptak, őket erőszakos, verekedő embereknek minősítették, és ez számukra és családjuk számára is a lakóhelyükön kellemetlenségekkel járt. Meggyőződésük szerint csak a munkájukat végezték, ezért igaztalan volt az a kritika, amely irányukban a műsor után megnyilvánult.

... tanú megjegyzésekről, a II. rendű felperes szüleinek boltjában elhangzó poénkodó és rosszindulatú megjegyzésekről nyilatkozott. ... szomszéd tanú elmondta, hogy az I. rendű felperes édesanyjának munkahelyet kellett változtatnia, mert a fia miatt sokat „cseszegették”, hiszen az utcában csak azt tudták, hogy rendőrként dolgozik, azonban a róla addig kialakított vélemény alapvetően a perbeli tudósítás után változott negatívvá. ... szolgálati felettes előadta, hogy a felpereseket a különböző demonstrációkon résztvevő személyek azonosították, a ... tagjai a rendőrök fényképeivel „szaladgáltak”, és megpróbálták felismerni a velük szemben állókat. A parancsnokok a konfrontáció elkerülése érdekében úgy döntöttek, hogy a felpereseket „kivonják a tömegdemonstrációkon való részvételből”, és pszichológiai vizsgálatra is elküldték őket.

Az elsőfokú bíróság az összes körülmény mérlegelésével arra a következtetésre jutott, hogy a felperesek nem vagyoni kártérítés iránti igénye részben alapos.

A jogalap körében a felperesek részben lettek pernyertesek és önmagában a bírósági tárgyalásokról szóló tudósítás, cselekvőségük azonosítása nem minősült jogsértőnek. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy „a felperesek erőszakos fellépésére vonatkozó információ alapvetően a bírósági tárgyalásról szóló, és nem a

jogsértőnek talált információhoz kapcsolódott. Ugyanakkor nem volt figyelmen kívül hagyható, hogy a felperesek képmása szélesebb körben beazonosíthatóvá tette személyüket és az elítéléssel járó pszichés megterheléshez még további hátrányt jelentett felismerhető bemutatásuk.

Az összes körülmény mérlegelésével - tekintettel az összecszerűség vonatkozásában kialakult bírói gyakorlatra - az elsőfokú bíróság 250.000-250.000 forintban állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét, míg az ezt meghaladó keresetet elutasította.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést és kérte annak megváltoztatását, a felperesek keresetének elutasítását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal vette figyelembe, hogy a felperesek jogsértés megállapítása iránti keresetének a jogerős részítéletben csak részben adott helyt, és a nevük, az ellenük folytatott büntetőeljárás adatainak nyilvánosságra hozatalát az ítélőtábla nem tartotta jogsértőnek.

A felperesek voltak az elsők, akikkel szemben a ... őszi fellépés miatt vádat emeltek, s emiatt ügyüket nagyobb közfigyelem kísérte a szűkebb és tágabb környezetükben is.

A tanúk szinte egyöntetűen azt jelölték meg hátrányként, hogy a lakókörnyezetükben a felpereseket durva, verekedő személyként ítélték meg, megjegyzéseket tettek rájuk, azonban ezek a megjegyzések az alperes álláspontja szerint a büntetőjogi elítéléshez és nem a képmás bemutatásához kötődtek.

A tanúk kifejezetten a szűkebb lakókörnyezetről tettek említést, akiknek már a televízióban látott képmás nélkül is tudomásuk volt arról, hogy a felperesek érintettek a ...-os őszi eseményekben, így a felpereseket ért pszichikai hátrány nem a képmásuk bemutatásához kötődött, figyelemmel arra is, hogy nyilatkozatuk szerint csak a munkájukat végezték, ezért méltánytalannak és jogellenesnek tartották, hogy magatartásukat büntetőbíróság vizsgálta, és azt bűnösnek minősítette.

Ehhez a tényhez a televízió semmilyen magatartással nem járult hozzá.

A felperesek bizonyítási eljárás során nem igazoltak olyan körülményt, amellyel őket a jogellenesnek minősített magatartással kapcsolatban hátrány érte. Önmagában pedig az, hogy kitakarás nélkül a nyilvánosság elé került arcképük, az nem indokolja a pénzbeli kártérítést.

Egyébként is a hatályos jogi szabályozás alapján a kártérítésre a sérelmet szenvedett akkor tarthat igényt, ha bizonyítja olyan hátrány bekövetkeztét, amelynek kiküszöböléséhez, csökkentéséhez nem vagyoni kárpótlás szükséges.

Mindezek alapján kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását.

A felperesek az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérték.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csak a fellebbezéssel érintett részben vizsgálta felül.

E körben megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból helyes következtetést vont le, az így meghozott döntésével a másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett.

A Fővárosi Ítéltábla 2010. szeptember 10-én kelt 2.Pf.20.619/2010/3. számú részítéletével az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyta, amely megállapította, hogy az alperes megsértette a felperesek képmás védelméhez fűződő személyiségi jogait a tárgyalóteremből való távozásukkor, a hozzájárulásuk nélkül készített és nyilvánosságra hozott fényképfelvétellel.

Jelen eljárásban erre tekintettel a bíróságnak csak a felperesek nem vagyoni kártérítés iránti igényéről kellett határoznia.

A fellebbezési kérelemben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla általánosságban azt emeli ki, hogy a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján a kártérítés feltétele a kár bizonyítása. Önmagában annak állítása, hogy a jogsértés elvileg alkalmas lehet a személy megítélésének hátrányos befolyásolására, nem tekinthető olyan ténylegesen bekövetkezett nem vagyoni hátránynak, amely a Ptk. 355. § (4) bekezdése alapján a nem vagyoni kárpótlás megítélését indokolja.

A Ptk. 84. § e) pont szerint irányadó kártérítési felelősségi szabályok szerint is csak bizonyított hátrányok esetén van lehetőség annak csökkentése vagy kiküszöbölése érdekében nem vagyoni kártérítésre, mint a személyhez fűződő jogsértés szubjektív jogkövetkezményének alkalmazására.

A nem vagyoni kártérítés jogintézménye az általános személyiségvédelem egyik eszköze, alkalmazásának feltétele, a nem vagyoni kártérítés megfizetésére vonatkozó igény jogalapja, tehát valamely személyhez fűződő jog megsértése.

Mivel ezen jogintézmény sem szakítható el a kártérítés általános szabályaitól, megállapításához a jogellenes, felróható magatartáson felül szükséges olyan hátrány bekövetkezése, amely csak nem vagyoni kártérítéssel orvosolható, és a kettő között okozati összefüggésnek is fenn kell állnia. [Ptk. 84. § e) pont; Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdés, Ptk. 339. § (1) bekezdése]

A nem vagyoni kártérítés az adott személyiség értékminőségében bekövetkezett csökkenés ellensúlyozására hivatott, mértékének pedig ahhoz kell igazodnia, hogy ez a személyiséget jellemző helyzet milyen mértékű kedvezőtlen irányú változást idézett elő a jogsérelmet szenvedett félnél. A személyiségi jogsértés esetén tehát azt kell vizsgálni, hogy a sérelmezett magatartás mennyiben járt olyan következménnyel, hogy az adott személyről kedvezőtlen értékítélet alakuljon ki, és ez mennyiben hatott ki társadalmi megítélésére.

A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásakor pedig a jogsértés tárgyi súlyát, a sérelem időpontját, a kialakult bírói gyakorlatot és a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapíthatóan bekövetkezett hátrányokat kell értékelni.

A Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében rámutatott, hogy a jogsértéssel okozati összefüggésben nem vagyoni kártérítés megítélésére nem csak akkor van lehetőség, ha a sérelmet szenvedett fél tételesen igazolja a nem vagyoni hátrányait, a bíróság ugyanis a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján külön bizonyítás nélkül is elfogadja az olyan hátrány bekövetkeztét, amely köztudomású ténynek tekinthető, így ha a sérelmet szenvedett fél valószínűsíti a hátrányait, valamint olyan esetben,

ha a kár bekövetkezése köztudomású tényként elfogadható, a nem vagyoni kártérítés a hátrány tényleges bizonyítása nélkül is megítélhető. Ilyenkor a kártérítés mértékéről a bíróság a ténylegesen bekövetkezett joghátrányhoz képest, a Pp. 206. § (3) bekezdése alapján mérlegelési jogkörében határoz.

Az általánosságban kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperesek képmásának alperesi televízió általi bemutatása hozzájárult ahhoz, hogy szélesebb körben felismerhetővé váljanak, és foglalkozásuk is ismertté vált, valamint az is, hogy rendőrként szolgálatot teljesítettek a ... őszi események idején.

A tanúk e körben - mint ahogy azt az elsőfokú bíróság is megállapította - egyértelműen alátámasztották azt, hogy a felpereseket a képmásuk bemutatását követően hátrány érte, rosszindulatú megjegyzéseket kaptak és fotójukat más tömegdemonstráción is felhasználták azonosításukhoz.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint nem szorul külön bizonyításra az, hogy a felperesek számára számos kellemetlenséget okozott a képmások közlése, és emiatt folyamatos magyarázkodásra kényszerültek.

Mindezen körülményeket a felpereseket pszichésen negatívan élték meg, számukra olyan megterhelést jelentettek, ami csak nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható. Ezen túlmenően a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján külön bizonyítás nélkül is elfogadható az, hogy ha egy büntető bírósági tárgyalásról való tudósítás keretében közölnek valakiről - mint bűnösről - fényképfelvételt az olyan negatív megítélést vált ki, ami mindenképpen nem vagyoni hátránnyal jár.

Az összecszerúséget tekintve az elsőfokú bíróság a körülmények helyes mérlegelésével hozta meg a döntését, annak felülmérlegelése nem volt indokolt, figyelemmel arra is, hogy az alperes fellebbezésében nem adott elő olyan okot, illetve nem terjesztett elő olyan kérelmet, ami indokolta volna az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés összegének a megváltoztatását.

A Fővárosi Ítéltábla a jogsértés tárgyi súlyát figyelembe véve, valamint az összes körülményt a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján mérlegelve az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta és a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére, és a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ában foglaltakra is.

Budapest, 2012. április 3.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő